

สำหรับงานพัฒนาคุณภาพงาน

เลขที่ผลงาน...../.....

วันลงทะเบียน.....

แบบเสนอผลงานกิจกรรมพัฒนาคุณภาพงาน ประเภทเรื่องเล่าเร้าพลัง

(แบบฟอร์ม F-WI-RA-QS-201/04)

ส่วนที่ 1

ชื่อ-สกุล.....ภิญโญ อุทธิยา.....รหัสบุคคล.....011412.....

เบอร์โทรภายใน.....4050.....เบอร์โทรมือถือ084-4249757..... Email Address...tan.pinyoamb255&@gmail.com

หน่วยงาน.....หน่วยบริการพยาบาลผู้ป่วยที่บ้าน.....

ภาควิชาฯ / ฝ่าย(ต้นสังกัด).....งานการพยาบาลสนับสนุนการบริหารผู้ป่วย ฝ่ายการพยาบาล อาคารสมเด็จพระเทพรัตน์...

*ชื่อ-สกุล.....ภิญโญ อุทธิยา..... รหัสบุคคล.....011412.....

(ผู้ที่รับเงินโดยโอนผ่านบัญชี)

โปรดเขียน (✓) ในช่อง ☒ อนุญาตให้เผยแพร่ผลงานทางWebsite ☐ ไม่อนุญาตให้เผยแพร่ผลงานทางWebsite

*หมายเหตุ:

1.กรณีที่ผลงานผ่านเกณฑ์และได้รับเงินรางวัล คณะฯ จะโอนเงินรางวัลเข้าบัญชีเงินเดือนผ่านทางรหัสบุคคลที่ท่านได้ระบุไว้

โดยขอให้ระบุตัวแทนการรับเงินเพียง 1 ท่าน

2.ผลงานทุกประเภทที่ส่งประกวดเป็นลิขสิทธิ์ของคณะฯ ห้ามมิให้ผู้ใดนำไปเผยแพร่โดยไม่ได้รับอนุญาต

(กรุณากรอกข้อมูลให้ครบถ้วนทุกช่องและทบทวนความถูกต้อง เพื่อผลประโยชน์ของท่าน)

ชื่อเรื่อง ...แล้วฉันเหลือใช้อะไร ?

ผ่านมากกว่า 5 ปีแล้ว กับชีวิตของผู้หญิงวัยย่างเข้าปีที่ 50 ของเธอ ผู้หญิงตัวเล็กๆ ผอมๆ ที่มีขาเพียง หนึ่งข้าง กับสายปัสสาวะห้อยไว้ข้างๆ รถเข็น พร้อมกับหญิงชราวัย 75 ปี ผู้เป็นมารดาที่เข็นเธอมาอย่างทุลักทุเล จะมาส่งยิ้มให้กับฉันที่หน้าหน่วยเยี่ยมบ้าน หลังที่ได้รับการตรวจกับแผนกต่างๆจนเสร็จสิ้นทุกครั้ง และวันนี้ก็เช่นกัน เวลาบ่ายคล้อยเธอก็มา “แก๊ก” เสียงผลักประตูของพยาบาลเยี่ยมบ้าน “สวัสดิ์คะคุณวาสนา สวัสดิ์คะคุณแม่ ทำไมไม่เข้ามาข้างในคะมานั่งคุยกันก่อน” และเธอก็รีบตอบกลับทันที “เกรงใจกลัวคุณพยาบาลทำงานยุ่งอยู่ เลยไม่กล้าเข้ามาคะ” นี่แหละคุณวาสนา ผู้ที่เป็น influencer ของฉัน

ย้อนกลับไปเมื่อ 30 ปีที่แล้ว ได้เกิดเหตุการณ์ที่ไม่คาดฝันกับคุณวาสนา ขณะที่เธอกำลังซ้อนท้ายมอเตอร์ไซด์ของญาติอยู่ ก็มีเสียงคนขับรถไล่และทำร้ายกันมา ทันใดนั้นเสียงปืนลั่น พร้อมกับลูกกระสุนปืนที่ยิงทะลุจากด้านหลังมาอยู่ในช่องท้องของเธอ และเธอก็ล้มลง เธอรู้สึกตัวอีกครั้งก็นอนอยู่ที่โรงพยาบาลหลังได้รับการผ่าตัดเร่งด่วนเพื่อช่วยชีวิตเธอเอาไว้ ข่าวยุ้ยต่อจากนั้น คือกระสุนปืนได้ทะลุบริเวณสะโพกใกล้เอวด้านซ้ายของเธอ ส่งผลให้กระดูกแตกละเอียดและเส้นประสาทถูกทำลาย และแพทย์มีความจำเป็นต้องตัดสะโพกและขาที่เธอใช้เดินเพื่อหาเลี้ยงชีพมาตลอด 20 ปีออกไป กระสุนรายยังทะลุผ่านลำไส้ของเธอจนแตก และต้องทำทวารเทียมทางหน้าท้องไปตลอดชีวิตและไม่แปลกเลยที่วัยรุ่นผู้หญิงกับบาดแผลและการสูญเสียอันร้ายแรงนี้ จะส่งผลให้เธอเครียดจนเธอต้องรักษาโรคทางใจที่เรียกว่า “โรคซึมเศร้า” ไปพร้อมกับปัญหาทางกายของเธอหลายต่อหลายปี แม่ของเธอผู้อยู่ทุกช่วงชีวิตเคียงคู่และต่อสู้กับความยากลำบากไปพร้อมกับเธอ เป็นผู้ให้กำลังใจ และเป็นขาด้านซ้ายให้เธอ จนเธอเริ่มคุ้นชินกับความจริงที่โหดร้ายนั้นได้ และเริ่มต้นชีวิตใหม่กับสถานะผู้พิการที่สู้ชีวิตอย่างเต็มตัว เธอได้มุ่งมั่นตั้งใจฝึกอาชีพใหม่ คืองานด้านฝีมือของเธอและโชคดีที่มีผู้จ้างงานเธอเป็นระยะ สถานที่ทำงานของเธอเป็นห้องเช่าสี่เหลี่ยมเล็กๆ แต่มีความสะอาดและเก็บของเป็นระบบระเบียบ ที่เธอกับแม่ช่วยกันดูแลเหมือนบ้านแท้ๆ ส่วนแม่ แม้จะอยู่ในวัยผู้สูงอายุแต่ยังมีความจำเป็นที่ต้องหารายได้จากการเป็นแม่บ้านทำความสะอาดบ้านให้กับผู้ใจดีที่อยู่รอบๆ บ้านพักเพื่อเป็นค่าเช่าห้อง ค่าอาหารและค่าเดินทางเมื่อบุตรสาวจะต้องเดินทางมารักษาที่โรงพยาบาล ซึ่งจำเป็นต้องโดยสารแท็กซี่ที่พอจะสะดวกให้ร่างกายอันมีข้อจำกัดของเธอไม่ต้องทุลักทุเลมากนัก

พายุโหมพายุกระหน่ำชีวิตเธอและแม่ไปพักใหญ่ แต่ยังมีภูเขาไฟลูกใหม่ที่ปะทุขึ้นกับชีวิตเธออีกครั้ง เมื่อขาข้างซ้ายที่ตัดออกไปทำให้เกิดความไม่สมดุลของน้ำหนักตัวและเกิดแผลกดทับที่มีการติดเชื้อเข้าสู่กระแสเลือดขึ้นและจำเป็นต้องได้รับการรักษาที่โรงพยาบาลเป็นระยะเวลาอันยาวนาน ทำให้โรคซึมเศร้าเรียกร้องในหัวใจของเธออีกครั้ง เวลาผ่านพ้นไปอาการทางกายและทางใจของเธอทุเลาลงด้วยความเข้มแข็งกายใจของเธอและกำลังใจจากแม่ที่ยืนข้างๆ เธอเสมอมา และเมื่อเธอมาตรวจที่แผนกตรวจตามนัดจากปัญหาเรื่องแผล แพทย์ได้ส่งเธอมาปรึกษาที่หน่วยบริการพยาบาลผู้ป่วยที่บ้าน เพื่อดูแลต่อเนื่องที่บ้าน เนื่องจากเธอมีทั้งแผลกดทับและสายสวนปัสสาวะที่เป็นสิ่งใหม่ของร่างกายเธอ ฉันพยาบาลเยี่ยมบ้านได้ศึกษาประวัติของเธออย่างละเอียดเพราะเรื่องราวชีวิตของเธอเต็มไปด้วยสิ่งที่น่าสนใจมากมาย และสิ่งที่ทำได้ดีที่สุดของพยาบาลเยี่ยมบ้าน คือการติดตามเยี่ยมบ้านเพื่อให้คำแนะนำการดูแลตนเองไม่ให้มีการติดเชื้อซ้ำที่แผล สอนสาธิตการดูแลตนเอง ซึ่งเธอและแม่มีความตั้งใจในการเรียนรู้มาก ตลอดจนการติดตามทางโทรศัพท์เพื่อเป็นการให้กำลังใจและรับฟังช่วยเหลือหากเธอมีปัญหาที่ยากเกินกว่าที่สองแม่ลูกแก้ไขได้ พร้อมกับประสานงานให้แหล่งประโยชน์สุขภาพในชุมชน และนักสังคมสงเคราะห์ร่วมดูแลเธอ และการมอบแผ่นรองขับที่มีผู้นำ

มาปรึกษาให้ เธอจำเป็นต้องใช้รองเท้าทำงานเย็บผ้า โดยที่เธอและแม่จะมารับหลังจากการตรวจกับแพทย์เสร็จสิ้นในแต่ละครั้งด้วยความเกรงใจ เมื่อเปรียบเทียบกับสิ่งที่ฉันพยาบาลเยี่ยมบ้านทำการดูแลต้นไม้ ฉันเป็นเพียงคนไปซื้อปุ๋ย โดยมีเธอและแม่ช่วยกันใส่ปุ๋ย รดน้ำ และตัดแต่งกิ่งของชีวิตของเธอ ให้มีความแข็งแรงและค่อยๆ เจริญเติบโตเป็นกิ่งก้านที่ใหญ่ขึ้น สามารถที่จะโตลมพายุแรงไว้ได้

“ยังให้ ยังได้รับ” อะไรที่ฉันได้รับจากเรื่องราวของคุณวาสนา ได้ถูกส่งผ่านมาเป็นคำถามมากมายเกิดขึ้นในใจฉัน “ทำไมเรื่องราวแรงขนาดนี้ ถึงผ่านไปได้” “อะไรที่ทำให้ชีวิตที่ลุ่มไปกองกับพื้น สามารถลุกขึ้นมาได้” “ถ้าสิ่งนั้นเกิดขึ้นกับตัวเอง ฉันจะอย่างไร” คำตอบคือ “คงมีหลายอย่างประกอบกันที่ทำให้คุณวาสนาสามารถก้าวผ่านมาได้ อย่างเข้มแข็ง ฉันเองไม่ใช่คุณวาสนา ฉันคือฉัน มนุษย์คนหนึ่งเจอปัญหาในช่วงชีวิต ที่เป็นธรรมดาของทุกคน ปัญหาของฉันมันเล็กน้อยเมื่อเทียบกับคุณวาสนาแล้ว แต่ทำไมฉันถึงมองว่ามันเป็นเรื่องใหญ่ ไม่ยอมรับ และกลัวหาญที่จะผ่านมันไปให้ได้ และเกิดคำถามต่อ แล้วฉันเหลือข้ออ้างอะไร ? ที่จะไม่สามารถผ่านไปได้ ขอขอบคุณวิชาชีพพยาบาลที่ทำให้ฉันได้เจอเธอ คุณวาสนาผู้ที่มีอิทธิพลกับชีวิตฉัน ให้ฉันได้เรียนรู้และเข้าใจความจริงของชีวิตมากขึ้น”

ลงชื่อ(เจ้าของผลงาน).....

ลงชื่อ(หัวหน้า ภาค/ฝ่าย/งาน/หน่วย).....

สังกัด.....

วัน / เดือน / ปี